

Sygn. akt I C 616/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Dalba

Protokolant Anna Pętkowska

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Finanse S.A. z siedzibą w B.

przeciwko J. C.

o zapłatę

1. uchyla nakaz zapłaty z dnia 8 maja 2012 roku wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt I Nc 1470/12 w części to jest w stosunku do pozwanego J. C. w całości;
2. oddala powództwo w stosunku do pozwanego J. C. w całości;
3. zasądza od powoda (...) Finanse S.A. z siedzibą w B. na rzecz pozwanego J. C. kwotę 2.417,- zł. (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,- zł. (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 616/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 lutego 2012 roku powód (...) Finanse Spółka Akcyjna z siedzibą w B., zastępowany przez radcę prawnego J. T. (pełnomocnictwo – k. 3) wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, by pozwani (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz J. C. zapłacili solidarnie powodowej spółce kwotę 12.273,65 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 lutego 2012 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł też o zasądzenie kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 4.800,- zł.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na zasadzie indosu nabył od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., weksel wystawiony przez pozwaną spółkę (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. poręczony przez pozwanego J. C.. Z uwagi na to, że wystawca weksla i poręczyciel nie uregulowali należności wynikających z faktur wystawionych przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł., przedmiotowy weksel został wypełniony na kwotę 12.273,65 zł – obejmującą wartość nieuregulowanych faktur wraz z ustawowymi odsetkami na dzień płatności weksla, jak również ustalono termin płatności sumy wekslowej na dzień 8 lutego 2012 roku. Następnie powód zawiadomił pozwanym o indosie oraz wezwał do zapłaty sumy wekslowej, co jednak nie odniosło rezultatu. **(pozew z załącznikami – k. 1-16)**

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 8 maja 2012 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 1470/12 orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. **(nakaz zapłaty – k. 23)**

W zarzutach z dnia 9 lipca 2012 roku od powyższego nakazu zapłaty pozwany J. C. zaskarżył go w całości, wnosząc jednocześnie o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany J. C. podniósł, że przedmiotowy weksel został podrobiony lub przerobiony bądź zbyty przed jego wypełnieniem, na co wskazuje chronologia wskazana w pozwie oraz fakt, iż treść odpisu weksla doręczonego pozwanemu przy wezwaniu do zapłaty różni się od oryginału znajdującego się w aktach sprawy a załączonego do pozwu, zatem Sąd winien zbadać stosunek podstawowy, gdyż nie wiąże go ochrona nabywcy weksla zgodnie z art. 10 i 17 prawa wekslowego. Pozwany podniósł zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem. Zamiarem pozwanego J. C. było bowiem poręczenie za konkretne zobowiązanie wystawcy weksla, tj. pracodawcy pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. określone w deklaracji wekslowej, związane z umową najmu nr (...) z dnia 1 września 2010 roku. W ocenie pozwanego należności wynikające z powyższej umowy zostały w pełni uregulowane przez zapłatę kwoty 32.707,09 zł, a w związku z rozwiązaniem przez pozwanego w dniu 30 marca 2011 roku stosunku pracy z wystawcą weksla, pozwany nie może odpowiadać za późniejsze zobowiązania pracodawcy względem poprzednika prawnego powoda, wynikające z innych nieobjętych deklaracją wekslową umów i faktur, w szczególności wystawionych w dniu 28 sierpnia 2011 roku i 29 sierpnia 2011 roku. Ponadto pozwany wskazał, że nie jest wiadome czy D. O. złożył podpis na wekslu w imieniu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. czy raczej w imieniu swoim. **(zarzuty od nakazu zapłaty z załącznikami – k. 33-40v)**

W odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty pozwanego – powód wniósł o utrzymanie powyższego nakazu zapłaty w stosunku do pozwanego J. C. w całości. Wskazał, że bezzasadne są zarzuty pozwanego odnoszące się do twierdzenia o przerobieniu lub podrobieniu weksla, gdyż załączona do wezwania do wykupu weksla dla pozwanego kserokopia nie musi odpowiadać w pełni oryginałowi, może posiadać nieznaczne różnice w stosunku do niego. Powód podniósł również, że pozwany (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawił na rzecz poprzednika prawnego powoda dwa weksle, które poręczył pozwany J. C.. Jeden z nich jest przedmiotem niniejszego postępowania, a drugi został wypełniony na kwotę 78.711,30 zł i jest przedmiotem innego postępowania, a kwota o której wspominał pozwany 32.707,09 zł zapłacona została na poczet faktur objętych tym drugim postępowaniem – I Nc 10525/11 tutejszego Sądu. **(pismo z załącznikiem – k. 79-81v)**

W piśmie z dnia 2 września 2013 roku pozwany, zastępowany już przez pełnomocnika w osobie adwokata T. F. (pełnomocnictwo - k. 101), podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Wskazał, że faktury wskazane przez powoda w załączniku do zawiadomienia o indosie weksla i wezwania do wykupu weksla z dnia 21 stycznia 2012 roku nie są związane z umową najmu rusztowań nr (...) bowiem umowa ta dotyczyła wyłącznie budowy prowadzonej przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w I., która zakończyła się w lutym 2011 roku. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. miały rozpocząć nowe roboty budowlane w O. w związku z tym miała być zawarta nowa umowa i wystawiony został nowy weksle gwarancyjny in blanco (dołączony do pozwu w niniejszym procesie), który zdążył jeszcze poręczyć pozwany. W ocenie pozwanego faktury wystawione przez poprzednika prawnego powoda od marca 2011 roku nie mogą dotyczyć umowy nr (...), ponieważ nie mogą być związane z zakończoną budową w I.. **(pismo z załącznikami – k. 97-110)**

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 sierpnia 2010 roku (...) spółki z o.o. z siedzibą w Ł. zawarł ze (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę nr (...), przedmiotem której była dostawa, najem i obsługa elementów deskowań oraz rusztowań systemowych oraz systemów szalunkowych ściennych i stropowych. Na podstawie punktu 6.1 b) umowy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawił i przekazał (...) spółki z o.o. z siedzibą w Ł. dwa weksle in blanco podpisane w imieniu spółki przez D. O. i poręczone przez pracownika spółki (...). **(okoliczności bezsporne, umowa – k. 143-152; weksel z deklaracją wekslową – k. 8-9)**

Zgodnie z punktem 11.1.5 umowy „wynajmujący może bez uprzedniej zgody najemcy dokonać cesji swoich praw i obowiązków wynikających z niniejszej umowy na rzecz spółki stowarzyszeniowej oraz na rzecz strony trzeciej w przypadku przeniesienia niektórych istotnych lub wszystkich aktywów przedsiębiorstwa lub oddziału przedsiębiorstwa, których dotyczy niniejsza umowa, pod warunkiem jednak, że taka strona trzecia lub spółka stowarzyszeniowa potwierdzi na piśmie, iż jest związana postanowieniami niniejszej umowy”. **(umowa – k. 143-152)**

W związku z umową z dnia 27 sierpnia 2010 roku (...) spółki z o.o. z siedzibą w Ł. wystawił na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. faktury VAT, m.in. nr (...) z dnia 25 sierpnia 2011 roku na kwotę 1.857,16 zł, nr (...) z dnia 29 sierpnia 2011 roku na kwotę 7.882,39 zł oraz nr (...) z dnia 29 sierpnia 2011 roku na kwotę 1.940,72 zł. **(faktury – k. 212-214)**

(...) spółki z o.o. z siedzibą w Ł., zawierając umowę przelewu wierzytelności z (...) Finanse S.A. z siedzibą w B., przekazał tej spółce nieuzupełniony weksel in blanco wystawiony przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a poręczony przez J. C. wraz z deklaracją wekslową. W dalszej kolejności (...) Finanse S.A. z siedzibą w B. – nabywca wierzytelności sporządził kserokopię powyższego weksla jeszcze nie wypełnionego i uzupełnił go na kwotę 12.273,65 zł w wersji roboczej tzw. „na brudno” i tak wypełnioną kserokopię wysłał w dniu 1 lutego 2012 roku do spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz do J. C. wraz z pismami, zawierającymi zawiadomienia o indosie praw z weksla i wezwania do wykupu weksla. Oryginał weksla załączony do pozwu wypełniony został przez (...) Finanse S.A. z siedzibą w B. na podstawie kserokopii wypełnionej uprzednio w wersji roboczej. (kserokopia załączonego do pozwu weksla z deklaracją– k. 8-9, 19-21 kserokopia weksla załączona do zawiadomienia o indosie – k. 38-38v; pisma z potwierdzeniem nadania – k. 14-15)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom.

Sąd postanowił oddalić wnioski dowodowe pełnomocnika pozwanego zgłoszone w piśmie z dnia 2 września 2013 roku oraz w załączniku do protokołu rozprawy z dnia 24 lutego 2014 roku, mianowicie o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka A. F. oraz przesłuchania pozwanego J. C., a także z dokumentu w postaci umowy współpracy gospodarczej z dnia 6 października 2011 roku z załącznikami i wniosek o zobowiązanie powoda do złożenia wskazanych dokumentów – jako sprekludowane na podstawie art. 495 § 3 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu w niniejszej sprawie. **(postanowienie – k. 188-119, k. 133, k. 221)**

Oddaleniu podlegał również wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu badania dokumentów celem wyjaśnienia sprzeczności pomiędzy treścią „oryginału” weksla znajdującego się w aktach sądowych, a treścią jego kserokopii dołączonej do zawiadomienia o indosie praw z weksla, a w szczególności czy oryginał nie został podrobiony lub przerobiony. W ocenie Sądu wniosek ten zasługiwał na oddalenie jako nieprzydatny do rozstrzygnięcia okoliczności istotnych w niniejszej sprawie, a spornych pomiędzy stronami. Okoliczność bowiem, że oryginał weksla różnił się od kserokopii doręczonej pozwanemu przy zawiadomieniu o indosie nie była sporna pomiędzy stronami. Różnice zawierały się w kształcie znaków graficznych, jednakże treść pozostawała tożsama. Strona powodowa sama przyznała, że różnice te wynikły to z tego, że najpierw dokonano uzupełnienia kserokopii weksla tzw. „na brudno” a następnie wzorując się na tej wersji wypełniono oryginał tzw. „na czysto”. Kserokopia w wersji tzw. „na brudno” była natomiast przesłana do pozwanego. Zbędne było zatem dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność różnic pomiędzy tymi wersjami z uwagi na to, że okoliczności te były bezsporne, a przeprowadzenie tego dowodu zmierzałoby do przedłużenia postępowania i zbędnego powiększenia jego kosztów. **(postanowienie – k. 119)**

Sąd zważył, co następuje:

Zarzuty pozwanego J. C. zasługiwały na uwzględnienie, nakaz zapłaty na uchylenie, a powództwo na oddalenie w całości w stosunku do pozwanego J. C..

Zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny a zatem niezależny od podstawy prawnej, która spowodowała jego wystawienie. Posiadacz weksła może wytoczyć na jego podstawie powództwo przeciwko wszystkim dłużnikom wekslowym, także poręczycielowi, chociażby nie zawarł z nimi żadnej umowy (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 stycznia 1997 roku, I ACr 1/97, Apel.-Lub. 1997/3/12). W tak rygorystycznej formie przejawia się bowiem istota zobowiązania wekslowego, obwarowana zasadą surowości materialnej i formalnej zobowiązania wekslowego.

Na wstępie należy wskazać, że wystawiony przez pozwaną weksel to tzw. weksel in blanco, czyli weksel niezupełny. Zgodnie z treścią art. 10 prawa wekslowego jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Cytowany przepis mówi o wekslu niezupełnym w chwili wystawienia, określanym powszechnie jako weksel in blanco. Weksel taki pełni różne funkcje w obrocie. Wskazać w tym miejscu należy, że wystawienie weksła in blanco łączy się z zawarciem porozumienia pomiędzy podpisanym a osobą, której wręcza on weksel in blanco. Porozumienie to, jeżeli zawarto je na piśmie, zwane jest właśnie deklaracją wekslową. Porozumienie to określa, jaką treścią odbiorca weksła może wypełnić weksel in blanco. Istnienie pisemnego porozumienia co do wypełnienia weksła ułatwia przy tym przeprowadzenie dowodu, czy weksel niezupełny w chwili wystawienia wypełniony został zgodnie z zawartym porozumieniem (orzeczenie SN z dnia 24 października 1962 roku, II CR 976/61, OSN 1964, poz. 27). Ciężar dowodu, że weksel wypełniono zgodnie z porozumieniem spoczywa na dłużniku, który może korzystać ze wszystkich środków dowodowych przewidzianych w k.p.c. (orzeczenie SN z dnia 28 października 1963 roku, II CR 249/63, OSN 1964, poz. 208). Przed wypełnieniem weksel jest umową sui generis, która powstaje z momentem podpisania weksła. Jest to umowa dwustronnie zobowiązująca, w myśl której podpisujący zobowiązuje się zapłacić za weksel wypełniony zgodnie z porozumieniem i przepisami prawa wekslowego, a osoba, której weksel wręczono, nabywa uprawnienie do żądania zapłacenia weksła, pod warunkiem jednak, że wypełni go zgodnie z porozumieniem i zasadami prawa wekslowego. Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, iż wypełnienie weksła podpisanego in blanco może być tylko wówczas uważane za niezgodne z wolą dłużnika, jeżeli sprzeciwia się ono wyraźnie oświadczonej wobec wierzyciela wekslowego woli dłużnika (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1997 r., II CKN 158/97, OSNC 1997, nr 10, poz. 156).

Przeciwko nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym dłużnik wekslowy może podnosić zarówno zarzuty dotyczące weksła, jak również dotyczące stosunku podstawowego, dla którego zabezpieczenia weksel został wystawiony. Oczywistym bowiem jest, że weksel in blanco jedynie zabezpiecza wiarygodność cywilną, przeto dłużnikowi przysługują przeciwko roszczeniu wekslowemu te wszystkie zarzuty, jakie mu przysługują przeciwko roszczeniu cywilnemu (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2001 roku, V CKN 264/00, LEX nr 52788), po wniesieniu bowiem zarzutów od nakazu zapłaty, wydanego na podstawie weksła gwarancyjnego, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997 roku, I CKN 48/97, OSNC 1997/9/124). Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela powyższe stanowiska.

Zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku - Prawo wekslowe, „osoby, przeciw którym dochodzi się praw z weksłu, nie mogą wobec posiadacza zasłaniać się zarzutami, opartymi na swych stosunkach osobistych z wystawcą lub z posiadaczami poprzednimi, chyba że posiadacz, nabywając weksel, działał świadomie na szkodę dłużnika”. Stosownie zaś do art. 10 Prawa wekslowego „jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa”. Są to przepisy statuujące szczególną ochronę posiadacza weksła, który nabył go poprzez indos. Wówczas ograniczone są możliwości obrony wystawcy weksła oraz poręczyciela odnoszące się do stosunku podstawowego, na podstawie którego weksel został wystawiony.

Zgodnie z art. 11 prawa wekslowego każdy weksel można przenieść przez indos, chociażby nie był wystawiony wyraźnie na zlecenie. Weksel można indosować również na trasata bez względu, czy przyjął on weksel, czy nie, a także na wystawcę lub na każdą inną osobę, wekslowo zobowiązaną. Osoby te mogą weksel dalej indosować.

Zasadniczym sposobem nabycia wierzytelności wekslowej jest indos (art. 11 ust. 1 ustawy z 1936 roku - Prawo wekslowe). Ponadto, dopuszcza się przeniesienie praw z weksla również na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Zgodnie jednak z art. 517 § 2 i art. 921¹² k.c. warunkiem dokonania przelewu wierzytelności z weksla jest wydanie nabywcy dokumentu w postaci weksla (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 stycznia 2013 roku, I ACa 503/12, LEX). Przeniesienie weksla niezupełnego poprzez indos rodzi jedynie skutki przelewu i nabywcy nie służą prawa z art. 17 prawa wekslowego. W konsekwencji dłużnik również i w takiej sytuacji może podnieść względem nabywcy weksla zarzut, że ten nie zastosował się do zawartego porozumienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2007 roku, V CSK 288/07, LEX). Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela powyższe stanowiska.

Nie ulega zatem wątpliwości, że przeniesienie weksla in blanco na kolejnego nabywcę przed jego uzupełnieniem rodzi skutki przelewu wierzytelności określonego w art. 509 k.c.

W niniejszej sprawie Sąd ustalił, że nie doszło do skutecznego indosowania weksla, gdyż przeniesiony on został na (...) Finanse S.A. z siedzibą w B. jeszcze przed jego wypełnieniem. Świadczy o tym fakt, że kserokopia weksla przesłana pozwanemu wraz z zawiadomieniem o indosie i wezwaniu go do zapłaty sumy wekslowej różni się od oryginału weksla, załączonego do pozwu. Fakt ten nie był sporny pomiędzy stronami. Zatem rzeczą Sądu było dokonanie oceny tej okoliczności na podstawie wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności w sprawie posiłkując się doświadczeniem życiowym i zasadą logicznego rozumowania. W ocenie Sądu już same twierdzenia strony powodowej, zgodnie z którymi różnice pomiędzy kserokopią weksla przesłanego pozwanemu wraz z zawiadomieniem o indosie a oryginałem weksla załączonego do pozwu wynikły z faktu, że najpierw dokonano uzupełnienia kserokopii weksla tzw. „na brudno” a następnie wzorując się na tej wersji wypełniono oryginał tzw. „na czysto” – budzą wątpliwości. Kserokopia w wersji tzw. „na brudno” przez pomyłkę była natomiast przesłana przez powoda do pozwanego a oryginał załączony do pozwu. Wynika z tego, że oryginał weksla uzupełnił właśnie powód a nie pierwotny wierzyciel, skoro nawet w wyniku pomyłki załączył do zawiadomienia o indosie kserokopię weksla wypełnianego tzw. „na brudno”. Nierealnym byłoby twierdzenie, że to pierwotny wierzyciel wypełniał weksel oryginalny i kserokopię tzw. „na brudno” przekazał kolejnemu nabywcy weksla, a ten przez pomyłkę przesłał ją do pozwanego. W świetle logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego wskazać należy, że to właśnie powód przejmując weksel in blanco od pierwotnego wierzyciela wypełnił go, zatem w niniejszej sprawie doszło do zwykłego przelewu wierzytelności, a nie do indosu weksla. W związku z powyższym Sąd może badać stosunek podstawowy, na podstawie którego wystawiony został weksel oraz przede wszystkim skuteczność dokonania przelewu wierzytelności.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

W związku zatem z tym, że Sąd przeszedł do badania stosunku podstawowego w niniejszej sprawie uznając, że nie nastąpił skuteczny indos weksla tylko przelew wierzytelności, ocenie podlegała w pierwszej kolejności skuteczność dokonania przelewu wierzytelności przysługującej H. I. Polska sp. o.o. z siedzibą w Ł. od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na mocy umowy nr (...) – na rzecz (...) Finanse S.A. z siedzibą w B. – a więc legitymacja czynna tego ostatniego podmiotu do wystąpienia z pozwem przeciw poręczycielowi zobowiązania wekslowego J. C..

W tym kontekście fundamentalne znaczenie ma ustalenie zawarte w umowie nr (...)z dnia 27 sierpnia 2010 roku. Strony stosunku podstawowego – H. I.Polska sp. o.o. z siedzibą w Ł.oraz (...)sp. o.o. z siedzibą w W.. Strony ustaliły w punkcie 11.1.5 umowy nr (...), że „wynajmujący może bez uprzedniej zgody najemcy dokonać cesji swoich praw i obowiązków wynikających z niniejszej umowy na rzecz spółki stowarzyszeniowej oraz na rzecz strony trzeciej w przypadku przeniesienia niektórych istotnych lub wszystkich aktywów przedsiębiorstwa lub oddziału

przedsiębiorstwa, których dotyczy niniejsza umowa, pod warunkiem jednak, że taka strona trzecia lub spółka stowarzyszeniowa potwierdzi na piśmie, iż jest związana postanowieniami niniejszej umowy”.

Nie ulega wątpliwości, że powód nie wykazał spełnienia powyższego warunku, mianowicie nie przedstawił żadnego potwierdzenia na piśmie pochodzącego od niego, że jest związany postanowieniami umowy nr (...) oraz nie wykazał przeniesienia niektórych istotnych lub wszystkich aktywów przedsiębiorstwa lub oddziału przedsiębiorstwa, których dotyczy niniejsza umowa. Nie wykazał zatem faktu przelewu przedmiotowej wierzytelności.

Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Trafnie zauważono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2011 r. III CSK 28/11, iż poprzez fakty, w myśl art. 6 k.c., należy rozumieć wszystkie okoliczności faktyczne, istotne z punktu widzenia danego przepisu prawa materialnego, z którego strona wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Nie ma więc większego znaczenia, czy są to okoliczności wskazujące na brak określonych zdarzeń, relewantnych w świetle danej normy prawnej, tzw. fakty negatywne, czy też okoliczności potwierdzające ich zaistnienie. Należy zgodzić się również ze spostrzeżeniami zawartymi w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r. I ACa 1320/11, zgodnie z którymi jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie jej żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 czerwca 2009 roku, sygn. akt IV CSK 71/09, przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach sprawy, z których wywodzi ona korzystne dla siebie skutki, nie jest jej prawem czy obowiązkiem procesowym, lecz ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony, jakim jest wygranie procesu, nakazuje jej podjąć wszelkie możliwe czynności procesowe w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach; strony nie można zmusić do ich podjęcia. O tym, co strona powinna udowodnić w konkretnym procesie decydują przede wszystkim przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne i prawo procesowe normujące zasady postępowania dowodowego. Zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Uregulowanie art. 232 k.p.c. jest adresowane do stron, a nie do Sądu. Przyznane zdaniem drugim tego przepisu uprawnienie do dopuszczenia dowodu niewskazanego przez stronę należy do sfery dyskrecyjnej władzy sądu, a zatem podniesienie zarzutu nieskorzystania z niego mogłoby wyjątkowo być dopuszczone, jeśli skarżący wskazałby konkretny dowód, jaki powinien być dopuszczony. Nie ma podstaw do takiej wykładni tego przepisu, która nakładałaby na Sąd obowiązek wyłączenia stron od inicjatywy dowodowej, bowiem Sąd jedynie może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2010 r., sygn. akt V CSK 310/09). Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela powyższe stanowiska.

W kontekście powyższych rozważań Sąd doszedł do wniosku, iż powód w niniejszej sprawie nie wykazał swojej legitymacji do żądania od pozwanego zapłaty z tytułu umowy nr (...) z dnia 27 sierpnia 2010 roku.

Zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Z związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie 1 i 2 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W niniejszej sprawie Sąd oddalił w całości powództwo wobec J. C.. Dlatego też to powód jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z tym obowiązana jest zwrócić pozwanemu poniesione przez niego

koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem wniosek taki został zgłoszony w zarzutach od nakazu zapłaty. W skład kosztów należnych stronie pozwanej wchodzi: wynagrodzenie adwokata w kwocie 2.400,- złotych (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), opłata od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17,- zł (art. 1 pkt 2 ppkt a ustawy z dnia 9 września 2000 roku o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm., w zw. z pkt V podpunkt 1 załącznika do tej ustawy).

Sąd omyłkowo nie uwzględnił w pkt. 3 wyroku opłaty sądowej od zarzutów od nakazu zapłaty w wysokości 462,- złotych (art. 19 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.), uiszczonej przez pozwanego – k. 70.

Mając na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie:

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.

Dnia 02.04.2014 r.